

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1007/2015
25.11.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом као записничарем, у кривичном предмету окривљеног М.П. и др, због кривичног дела разбојништва из члана 206. став 1. у вези са чланом 33. Кривичног законика, одлучујући о захтевима за заштиту законитости браниоца окривљеног М.П. – адвоката Ш.Ш. и браниоца окривљених М.Н. и А.Д. – адвоката В.Ј.Ђ., поднетим против правноснажних пресуда Основног суда у Суботици 6 К бр.494/11 од 05.06.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.794/15 од 13.10.2015. године, у седници већа одржаној дана 25. новембра 2015. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосновани, захтеви за заштиту законитости браниоца окривљеног М.П.– адвоката Ш.Ш. и браниоца окривљених М.Н. и А.Д. – адвоката В.Ј.Ђ., поднети против правноснажних пресуда Основног суда у Суботици 6 К бр.494/11 од 05.06.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.794/15 од 13.10.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици 6 К бр.494/11 од 05.06.2015. године, окривљени М.П., М.Н. и А.Д. оглашени су кривим због извршења кривичног дела разбојништва из члана 206. став 1. у вези са чланом 33. КЗ за која дела су осуђени на казне затвора у трајању од по две године. У ове казне, окривљенима је урачунато време проведено у притвору, и то окривљенима М.П. и А.Д. од 28.06.2006. до 01.02.2008. године, а окривљеној М.Н. од 30.06.2006. до 20.04.2007. године.

Истом пресудом, на основу члана 264. став 1. у вези са чланом 261. ЗКП, окривљени су обавезани да на име паушала плате износе од по 10.000,00 динара сваки, те да на име трошкова кривичног поступка солидарно плате износ од 135.268,00 динара, све у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.794/15 од 13.10.2015. године, одбијене су као неосноване жалбе окривљених М.П. и А.Д., те жалбе браниоца окривљеног М.П. и браниоца окривљених А.Д. и М.Н., а пресуда Основног суда у Суботици 6 К бр.494/11 од 05.06.2015. године потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтеве за заштиту законитости поднели су:

-бранилац окривљеног М.П.– адвокат Ш.Ш., због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП и повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП (конкретно због повреде члана 439. тачка 2. у вези члана 33. став 1. КЗ, како то произилази из образложења захтева), са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине или да их преиначи тако што ће окривљеног М.П. ослободити од оптужбе;

- бранилац окривљених М.Н. и А.Д. – адвокат В.Ј.Ђ., због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине или да их преиначи тако што ће окривљене М.Н. и А.Д. ослободити од оптужбе.

Врховни касациони суд доставио је по примерак захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и у седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и бранилаца окривљених, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих су захтеви за заштиту законитости поднети, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтеви су неосновани.

У вези са битном повредом одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, у оба поднета захтева за заштиту законитости наводи се да се правноснажна пресуда заснива на доказу на коме се по одредбама ЗКП не може заснивати, и то на одбрани окривљеног М.П. датој на главном претресу одржаном дана 28.12.2007. године и на главном претресу одржаном дана 16.06.2009. године, а које су "последича незаконитих утицаја на окривљеног М.П.". С тим у вези, у захтевима се истиче да је окривљени М.П. пре давања ових одбрана психолошки исцрпљиван дуготрајним притвором којим је учињена повреда претпоставке невиности окривљеног, а који је одређен и продужаван на основу незаконито прибављених доказа, које је првостепени суд три године незаконито одбијао да издвоји из списка, што је имало за последицу да окривљени М.П. изгуби поверење у тадашњег браниоца – адвоката В.Ј.Ђ., коме је отказао пуномоћје под овим околностима, захтевајући другог браниоца, те да је првостепени суд истога дана када је окривљени М.П. то затражио, прескакањем редоследа, окривљеном за браниоца по службеној дужности поставио адвоката Р.Љ., који је окривљеном рекао да ће му бити укинут притвор и да ће му бити

изречена казна затвора од 2 године уколико терети остале окривљене и себе, а што се и "обистинило" након претреса одржаног дана 28.12.2007. године.

Надаље, у захтевима се истиче да је на главном претресу одржаном дана 28.12.2007. године, окривљеном М.П. онемогућено да изнесе своју одбрану у неометаном излагању, тако што му је председник већа поставио низ питања којима га је наводио да призна извршење кривичног дела, при чему ова питања није уносио у записник, те је, дакле, признање овог окривљеног било изнуђено, а да главном претресу одржаном дана 16.06.2009. године није ни изнео своју одбрану, јер није био у стању то да учини због главобоље, већ му је прочитана одбрана од 28.12.2007. године, при чему су га и даље теретили исти незаконито прибављени докази које првостепени суд супротно налозима другостепеног суда није издвојио из списка, те је био под ризиком да му се поново одреди притвор. Према ставу бранилаца, на наведеним одбранама је заснована правноснажна пресуда и одлука о кривици у односу на сво троје окривљених, супротно одредби члана 16. став 1. ЗКП, те је морала бити издвојена из списка као незаконит доказ.

Изложене наводе захтева бранилаца окривљених, Врховни касациони суд оцењује као неосноване, из следећих разлога:

Из списка предмета произилази да је окривљени М.П., након укидања пресуде Окружног суда у Суботици К бр.87/06 од 25.07.2007. године, у поновном поступку, на главном претресу одржаном дана 28.12.2007. године, изнео своју одбрану, у којој признаје извршење предметног кривичног дела. Увидом у записник са главног претреса одржаног дана 28.12.2007. године, утврђује се да је окривљени М.П. своју одбрану изнео у присуству браниоца који му је постављен по службеној дужности - адвоката Р.Љ., при чему је изјавио да прихвата да га у поступку брани овај адвокат. Из записника је видљиво и да је председник већа пре почетка саслушања окривљених, сво троје окривљених упозорио да све што изјаве може бити употребљено против њих као доказ и да нису дужни да изнесу своју одбрану нити да одговарају на постављена питања, при чему су упозорени и да пажљиво прате ток главног претреса, да имају право да изнесу чињенице и предлажу доказе у своју одбрану, да могу постављати питања сведоцима и другим учесницима у поступку, те стављати примедбе и давати објашњења у погледу својих исказа.

Такође, из записника о главном претресу одржаном дана 16.06.2009. године видљиво је да је окривљени М.П., пре отварања главног претреса, изјавио да је способан да прати ток главног претреса, те да је своју одбрану изнео у присуству браниоца по службеној дужности - адвоката Р.Љ., а којом приликом објаснио да остаје код датог признања на претресу одржаном дана 28.12.2007. године, а након што му је прочитана ова одбрана, потврдио је да се критични догађај управо тако и десио.

Како је, дакле, окривљени М.П. на оба главна претреса, дакле и на главном претресу одржаном дана 28.12.2007. године и на главном претресу одржаном дана 16.06.2009. године, своју одбрану у којој признаје извршење

кривичног дела изнео у присуству браниоца, при чему је поучен о својим правима у поступку и упозорен да не мора износити одбрану и да се све што каже може употребити и против њега као доказ, дакле да је одбрану дао у свему по одредбама Законика о кривичном поступку, то су неосновани наводи изнети у захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљених – да је окривљени признање извршења кривичног дела дао под притиском, односно уценом да ће према њему поново бити одређен притвор. Подносиоци захтева, при томе, нису овоме суду пружили никакав доказ да је окривљени М.П. наведене одбране дао под било каквом врстом присиле или уцене, нити је пружен било какав доказ којима се поткрепљује навод захтева да је окривљени признао извршење кривичног дела због наводног договора браниоца који му је постављен по службеној дужности и судије да ће му заузврат укинути притвор и осудити га на две године затвора. Стога су наводи захтева у овом делу, неосновани.

Ни наводи бранилаца окривљених, којима се указује да је окривљеном М.П. бранилац по службеној дужности - адвокат Р.Љ., постављен мимо редоследа браниоца са списка адвоката нису основани, обзиром да је из списка предмета видљиво да је Окружни суд у Суботици дописом од 19.11.2007. године обавестио адвоката Б.К. да је окривљени М.П. отказао пуномоћ свом дотадашњем изабраном браниоцу – адвокату В.Ј.Ђ., и да је изразио захтев да она буде ангажована у својству браниоца, те да је адвокат Б.К. обавестила суд да постави другог браниоца по службеној дужности окривљеном јер није у могућности да преузме предмет због обавеза, након чега је са списка адвоката окривљеном постављен бранилац по службеној дужности – адвокат Р.Љ., решењем VIII Су 73/2007-95 од 19.11.2007. године.

Из наведених разлога, захтеви за заштиту законитости браниоца окривљених, у делу у којем се указује на постојање битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, те да је правноснажна пресуда заснована на недозвољеним доказима, одбијени су као неосновани.

Неосновани су и наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног М.П.– адвоката Ш.Ш., којима се указује на повреду закона из члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП истицањем да је на чињенично стање утврђено правноснажном пресудом погрешно примењен закон (дакле којима се указује на повреду закона из члана 439. тачка 2. ЗКП) и с тим у вези наводи да у изреци правноснажне пресуде нису наведени елементи саизвршилаштва из члана 33. став 1. КЗ, у односу на окривљеног М.П., који је и поред тога оглашен кривим због извршења кривичног дела разбојништва из члана 206. став 1. у вези са чланом 33. КЗ.

Изложени наводи захтева су, по оцени овога суда, неосновани, обзиром да из чињеничног описа кривичног дела, наведеног у изреци првостепене пресуде, јасно произилази да је окривљени М.П. критичном приликом окривљене М.Н. и А.Д. својим возилом довезао до куће оштећених, те их сачекао у возилу, а након што су ови окривљени употребом силе и претње од оштећених Б.К. и њеног сина, С.К. одузели два мобилна телефона марке "... " и побегли - одвезао их са

лица места. Према томе, окривљени М.П. је очигледно заједно са осталим учиниоцима био носилац одлуке о извршењу дела, у чијем извршењу је и сам учествовао на тај начин што је довезао остале окривљене до куће оштећених, сачекао их а затим и пребацио са лица места. Стога се његово својство саизвршиоца не може доводити у питање, обзиром да су сво троје окривљених очигледно поступали у складу са постигнутим договором и по принципу поделе улога, при чему да је њихов умишљај био усмерен на извршење предметног кривичног дела као заједничког.

Како дакле, из изреке правноснажне пресуде јасно произилазе сви објективни и субјективни елементи кривичног дела разбојништва у саизвршилаштву из члана 206. став 1. у вези са чланом 33. КЗ, због којег је окривљени М.П. правноснажном пресудом и оглашен кривим, то су неосновани наводи захтева његовог браниоца којима се указује на повреду закона из члана 439. тачка 2. ЗКП, истицањем да у изреци правноснажне пресуде нема елемената саизвршилаштва из члана 33. став 1. КЗ у односу на овог окривљеног.

Налазећи, из изнетих разлога, да побијаним правноснажним пресудама нису учињене битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, нити повреде закона из члана 439. тачка 2. ЗКП, на које се неосновано указује у захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљених, то је Врховни касациони суд на основу члана 491. став 1. ЗКП, донео одлуку као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.